

בראשות הר"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

פרשת מקץ

שמא יגרום החטא

בין מידת הדין למידת הרחמים

"וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום" (בראשית לב, ד).

כשיעקב שומע שעשו מתקרב אליו, התורה מספרת: "ויירא יעקב מאד ויצר לו" (שם, ח). יעקב אבינו פחד.

השאלה נשאלת מאלה: איך יכול להיות שיעקב פוחד? הרי הקדוש ברוך הוא הבטיח לו בחלום: "והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך" (בראשית כח, טו). איפה הבטחון בה? דוד המלך אומר: "באלהים בטחתי לא אירא מה יעשה אדם לי" (תהלים נו, יב). אז איך יעקב פחד?

התשובה נעוצה בהבנה עמוקה של דרכי ההנהגה האלוהית. יש שני סוגי הנהגות בעולם: מידת הדין ומידת הרחמים. כשאנחנו באים לקדוש ברוך הוא ואומרים: "ואני בחסדך בטחתי, גל לבי בישועתך" (תהלים יג, ו) - אנחנו בוטחים על החסדים, לא על המעשים שלנו.

אף אחד מאיתנו לא יכול לבוא לקדוש ברוך הוא ולהגיד: "רבונו של עולם, אני צדיק, אף אחד לא יפגע בי". מי שיגיד כזה דבר הוא מסכן, כי הקדוש ברוך הוא יתפוס אותו בנפילה אחת ויגיד לו: "אתה צדיק אתה?" חס ושלום.

אבל יעקב אבינו היה מושלם, עד כדי כך שהוא ביקש מהקדוש ברוך הוא: "אני רוצה מידת הדין, אני לא רוצה

רחמים". כמו חייל שנמצא בקרב ומקבל תוספת סיכון - המשכורת שלו יותר גבוהה מחייל שיושב בקריה. לא יתכן שחייל שכדורים שורקים לו מעל הראש יקבל שכר כמו מי שיושב במשרד ומקליד על המחשב.

עבודת ה' זה אותו דבר. יעקב ביקש לעבוד במידת הדין - אל תתן לי שום דבר בעולם הזה במידת הרחמים, וממילא השכר שלו בעולם הבא יהיה הרבה יותר גבוה. "ויירא יעקב מאד" - הוא אמר: "שמא יגרום החטא" (ברכות ד, א). הייתי עם לבן שנים רבות, ויכול להיות שנפילתי בעניין כלשהו, ואולי בזכות הנפילה הקטנה הזו יהיה כח לעשו לנצח אותי.

הפחד של יעקב לא היה בגלל שהוא לא בטח בה' חס ושלום. אלא מכיוון שדרכו הייתה ללכת במידת הדין, לכן הוא פחד. אבל אנחנו, שאנחנו עובדים את הקדוש ברוך הוא ברמה נמוכה יותר, אנחנו לא יכולים לעמוד במידת הדין. אוי ואבוי לבן אדם שיבקש מהקדוש ברוך הוא את מידת הדין!

ראיתי אנשים כאלה. היה את הרב גריינמן עליו השלום - בריא, גיבור חזק, תלמיד חכם גדול. יום אחד בא אליו אחד הרבנים ואמר: "כמה יסורים זה דבר גדול!" אמר: "יסורים, מידת הדין, בואו עלי". הוא רצה שכר במידת הדין. הוא נפל, שבר את הגב, ועד יומו האחרון היה על כיסא גלגלים. הוא לא בכה מזה. הוא רצה את זה. הוא היה גיבור שיכול לעמוד מול בורא עולם ולהגיד: "אני רוצה מידת הדין".

אבל אנחנו - רק רחמים ולפנים משורת הדין וחסד, ובכלל לא רוצים דין.

הזוהר הקדוש אומר שאם משה רבנו היה חי בדור המבול - לא היה מבול. אם היה חי בדור של סדום - לא הייתה נחרבת סדום. שני המנהיגים - נח ואברהם - מילה אחת הייתה חסרה להם. הקדוש ברוך הוא אמר למשה: "הרף ממני ואשמדים" (דברים ט, יד). מה אמר לו משה? "אני לא מבקש בגלל המעשים, אני מבקש רחמים". ואכן הצליח להציל את עם ישראל.

וזה מה שאנחנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא - אנחנו לא בוטחים במעשים שלנו, אנחנו בוטחים בחסדי ה' יתברך. וחסדים הם תמיד המנצחים.

שבת שלום ומבורך!

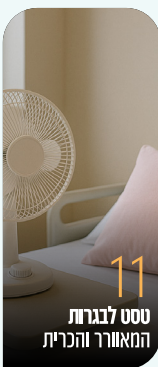
06

רגע של סיפור
העסקה

04

הרב אהוד חולאי
שמירת הלשון

11

טסט לבגרות
המאורר והכרית

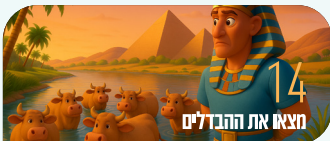
09

נפית משולם
את יחודייה גאה

11

הרב רחוק
בורא עולם לא
שזר לט מאב?

14

מצא את ההבדלים

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
16:23	16:20	16:20	16:22*
17:14	17:12	17:12	17:14
17:47	17:42	17:42	17:47

בירושלים: לנהגים 40 דק' 16:02

**היו שותפים
בחסד**

08-8000-770

מסעדת החסד של הרב יגאל כהן
מגישה ארוחות חמות ומכובדות
למשפחות מעוטות יכולת

800-
משפחות
מקבלות
מצרכי מזון

200-
ילדים
מקבלים
ארוחה חמה

ארוחות
צהריים חמות

200-
ילדים
מקבלים
ארוחה חמה

**האבא הזה
לא קנה היום
לחם וחלב.**

לכא כי הוא עייף
אין לו איך לסיים את החודש.

משלחן רבנו

לכבוד מו"ר הגאון המפולג ר' יגאל כהן שליט"א. ראש מוסדות "יביע אומר".

קודם כל אני רוצה לומר לכבוד הרב שליט"א. תודה רבה רבה על כל השיעורים הנפלאים שנותנים לנו את

הכוחות לעבור את כל התקופות הקשות מתוך רוגע ושלווה ובטחון בה' יתברך.

זכיתי בסייעתא דשמיא שאני כל שבת קורא בתורה בכמה בתי כנסת, ובשבת אחרונה תוך כדי הקריאה שמתי לב שביריעה למעלה, הסופר שכח למחוק המספר שרגילים לכתוב בעיפרון, [לדעת מספר היריעות שלא חסר וכדו'], והשאלה האם מותר להמשיך לקרוא באופן כזה או שצריך להוציא ספר תורה אחר.

בתודה מראש, דוד סיבוני עפולה

לכבוד הרב היקר והנעלה דוד סיבוני הי"ו עפולה.

אודות שאלת מר בענין רישום בעיפרון ביריעות הספר תורה. תחילה יש לדון האם עיפרון נחשב ככתב לענין זה, עי' במשנ"ב (ס"י לב ס"ק סא) לגבי שעה, ובשו"ת מעין האומר (ח"ו הלכות סת"ם סי' ו). ואכמ"ל. אלא שבבדון דידן מאחר והכתיבה אינה על בגוף האותיות בין שורה לשורה, נראה שאין חשש. דהנה בש"ע (יו"ד סי' רעד סעיף ז) כתב: שספר מנוקד פסול ואפילו הסירו ממנו הניקוד, וכן ספר שיש בו פיסוק פסוקים פסול. וטעם הדבר ביאר הט"ז (שם סק"ו) כיון שיש אם למסורת ואם יהיה מנוקד יהיה רק אם למקרא, ובפיסוק הוא כיון שצריך להיות כנתינתו מסיני. ומעתה ע"פ המבואר שאין חשש הוספה על הכתב אלא באופן שיש חשש אם למקרא או שאינו כנתינתו, בשאלת מר מאחר ואין קשר בין המספרים לבין הפסוקים עצמם, אין חשש שיראה כאם למקרא, או שאינו כנתינתו מסיני דמסתברא דזה דוקא באופן שהוא בגוף הכתוב דהיינו בין פסוק לפסוק או למעלה מהם בין פסוק לפסוק, וכמבואר בפתחי תשובה (שם סק"ט) בשם תשובת באר שבע (סי' סח), אבל בכה"ג שהוא בראש היריעה כדרך הסופרים נראה שאין חשש, וכן משמע בפת"ש (שם) ממה שדן בניקוד בין שורה לשורה ולא בתוך הפסוק, משמע מינה דאם הוא לא בגוף הכתוב אלא ביריעה וכו"ל אין חשש, ושור"ר שכן העלה ידידי ורעי הגאון ר' בנימין חותה שליט"א בשו"ת אליבא דהלכתא (ח"ד סי' עו). וכן עיקר.

ולכן מסקנא דדינא שאין צריך להוציא ספר תורה אחר ובמוצאי שבת ישתדלו למחוק לנאות ספר התורה.

בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

לא מתפעל מניסים

מושיקו שטרן: רבינו, אתה מופתע כשאתה רואה ניסים שקורים?

אני לא מתפעל מניסים. גם אם אראה נס ואומר "וואו" – זה לא יחרוג מההיגיון שלי.

מושיקו שטרן: למה? הרי התפעלת מזה?

הרב יגאל: כי עצם הבריאה היא נס שמתרחש בכל רגע ורגע. האש שדולקת ושורפת – זה נס מתמשך. רק שהתרגלנו אליו... כמו שמספרת הגמרא על רבי חנינא בן דוסא: שחזר לביתו וראה את בתו עוצבה. שאל: "מה קרה בתי?" אמרה: "התבלבלתי והדלקתי חומץ במקום שמו... הנרות יכבו, ונהיה בחושך בשבת." ענה לה: "בתי, מי שאמר לשמן וידלק – יאמר לחומץ וידלק."

מושיקו שטרן: וזה באמת החזיק?

הרב יגאל: החזיק, ועשו באותו הנר גם הבדלה במוצאי שבת!

מושיקו שטרן: וואו!

הרב יגאל: מה הוא לימד אותה?

מושיקו שטרן: שהכל יכול לקרות.

הרב יגאל: שזה שאתה חי, נושם, והלב שלך פועם – זה נס. כשאתה רואה תינוק קטן מתוק בוכה כשהוא רעב תחשוב רגע: מי ברא לו את מנגנון הבכי? מי נתן לו את התחושה שהוא רעב? ומי שתל בו את הידיעה שכשהוא יבכה – אמא תדע בדיוק מה הוא צריך?

מושיקו שטרן: נכון, באמת זה פלא בלתי יאומן.

מהרו להרשם

03-8000-770

ישיבה לבחורים מתחזקים

בראשות הרב יגאל כהן

בניין חדש ומפואר | ארוחות מפנקות | צוות חם ואוהב

ביחד נלמד תורה עם דרך ארץ ואהבת ישראל!

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

עם ישראל ניצח

"מי זאת הנשקפה כמו שחר, יפה כלבנה, ברה כחמה, איומה כנדגלות".
למה שלמה דימה את כנסת ישראל לשחר? בזמן עלות השחר השמש
זורחת רק בראשי ההרים, ולאט-לאט היא עולה על האופק וזורחת, ככה
עם ישראל, עולה לאט-לאט.

מסופר על אדם אחד שבנו הגיע לגיל שלש עשרה, אביו לא אמר לו שיש
לו בר מצוה, אלא אמר לו שזה גיל מיוחד, והוא יקח אותו לחנות ויקנה לו
מה שהוא ירצה. הם הלכו לחנות יודאיקה, מה זה חנות יודאיקה? חנות
שמוכרים בה דברים עתיקים של יהדות, והעינים של הבן נתפסו בחנוכה

ישנה שהיתה שם. אמר לאביו שהוא
רוצה שיקנה לו את החנוכה הזאת.
אמר לו: מה מצאת בה? אמר לו: לא
יודע, אני אוהב את זה, אתה אמרת
לי מה שאני רוצה - ואני רוצה
את זה. הלכו למוכר שהיה שומר
תורה ומצוות, ושאלו אותו: כמה זה
עולה? אמר להם: זה לא למכירה,
זה עם "סנטימנטים" אישיים. שאל
את המוכר: אם אני אתן לך אלף
דולר אתה תוכל למכור לי? אמר
לו: אלף דולר זה כבר משהו אחר...
האבא שילם למוכר והם הלכו לבית.

הבן פתח את החנוכה שהיתה עשויה מעץ ישי, והחנוכה נפלה על
הרצפה וגשברה, ומתוך החנוכה נפל פתק. האבא הרים את הפתק, וראה
שכתוב בו: "אני נמצא כאן בשואה, אנחנו חיים בצמצום רב, ובעזרת
ה' אדליק את נרות החנוכה בחנוכה זו. ויכול להיות שבכלל לא אזכה
להדליק כי אני אמות כאן בשואה, ולכן אם הפתק הזה יפול ליד יהודי,
שלא ישכח להדליק נר חנוכה". האבא רק סיים לקרוא את הפתק - נפל
והתעלף. העירו אותו ושאלו אותו: מה קרה? אמר להם: מי שחתום על
הפתק הזה הוא אבא שלי! ואז אמר שיחברו את החנוכה הזאת וידליקו
אותה. ובזכות הפתק הזה הוא התחיל לשמור שבת וכשרות וכו'.

עם ישראל עולה למעלה למעלה, כמו בזמן היוונים שאסרו עליהם לשמור
שבת וקידוש החדש וברית מילה, ולמרות זה עם ישראל עלה על היוונים.
זהו הר"ת של הפסוק שאמרנו: "מי זאת הנשקפה כמו שחר", שחר ר"ת
שבת חנוכה ראש חודש.

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

דרך חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך שלשת ימים

צא ולמד מיציאת מצרים, שאמר ה' יתברך למשה להגיע עם זקני ישראל
אל מלך מצרים, ולומר לו שרצונם לצאת לשלושה ימים בלבד, כמו שכתוב
(שמות ג', יח) "ואמרתם אליו ה' אלהי העבריים נקרה עלינו ועתה נלכה נא
דרך שלשת ימים", ומדוע לומר לו כך, הרי היציאה היא לתמיד בלי חזרה?
אלא, אפשר לומר בדרך הרמז, שרצונו יתברך לתת לפרעה אפשרות
לעמוד בנסיון.

רק לפי כוחותך

אמרו במדרש (בראשית רבה לב', ג'. נה', ב'), היוצר הזה אינו בודק קנקנים
מרועעים, שאינו מספיק לקיש עליהם אחת עד שהוא שוברם, ומי שהוא
בודק בקנקנים יפם, אפילו מקיש עליהם כמה פעמים אינם נשברים. כך
אין הקב"ה מנסה את הרשעים, אלא את הצדיקים. וכן מוצאים אנו בנביא
(דניאל ג', כא') על חנניה מישאל ועזריה, שמסרו נפשם על קידוש ה', וקפצו
לתוך כבשן האש ולא השתחוו לפסלו של נבוכדנצר. ואמרו רבותינו ז"ל
(כתובות לג' ע"ב) שאם נבוכדנצר היה נותן להם יסורים, הם לא היו עומדים
בזה והיו משתחוים לצלם. כמובא בגמרא (ב"מ פו ע"א) שהיה מוכן שליח
המלכות לעמוד במוות, ולא ביסורים.

ואמר על זה החידושי הרי"ם זיע"א: למה באמת לא נגזר עליהם שיקבלו
יסורים? אלא, מוכח מכאן שאין ה' יתברך מעמיד אדם בנסיון שלא יכול
לעמוד בו, שהרי דוקא למסור נפשם פעם אחת ולקפוץ לתוך כבשן האש,
היה בכוחם לעשות, אבל לסבול יסורים במשך זמן, זה לא היה בכוחם ולא
היו עומדים בזה, לכן הקב"ה לא ניסה אותם באופן הזה. וכ"כ באור לציון
ח"ב (זכרון רבינו האור אליהו עמוד ק"פ).

ועל פי זה, אפשר לבאר דברי רבותינו ז"ל (סוכה נב ע"ב וקידושין ל ע"ב):
"אלמלא הקב"ה עוזרו, אין יכול לו, שנאמר (תהלים לו, ג): "ה' לא יעזבנו
בידו". שתפקיד האדם להתגבר על יצרו, ואם הוא הגיע לנסיון כזה גדול
שכבר "אינו יכול לו", אז "הקב"ה עוזרו", שאין הקב"ה נותן לאדם נסיון
שאינו יכול לעמוד בו. כעין זה כתב הגר"א בקול אליהו (סוכה שם).

אצלכם בבית!

הזמינו את אחד מרבני הכולל של הרב
לערב חיזוק, השראה וזיכוי הרבים
חינוך ילדים • מוטיבציה אישית • אמונה • שלום בית וכד'
בכך שתפתחו את ביתכם לזיכוי הרבים
תכניסו אור חדש!

03-8000-770

התקשרו ונשמח לעזור >>>

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון "כאשר עשה, כן יעשה לו"

(ויקרא כ"ד, י"ט)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מיהודי הגר מעבר לים, שחפץ לעשות רצון ה' באופן מושלם. הוא מספר שעבר נסיון גדול, ולולי האמונה היה מפסיד הכל.

הלשינו עליו בחו"ל על העלמת מיסים, ובגלל זה עסקיו הולכים וקורסים. ונקלע לחובות גדולים ומרים, ומנסה את עסקיו בחזרה להרים. וגילו לו שפלוני המתחרה שלו שנים, כבר עשה כן לכמה אנשים. והוא הלשין כעת גם עליו, ועושה את עצמו כאחד מחביריו, וכל זה עושה רק בפניו, כי את עסקיו רוצה להרים, ואת עצמו חפץ להקים. ויצר הנקמה אצלו עכשיו מאוד חזק, ובכל כחו הוא נלחם בו ונאבק, שלא להיכשל בלאו של "לא תיקום ולא תיטור" (ויקרא י"ט, י"ח), ומתפלל שה' יתמוך בו ויעזור.

ושואל אם מותר לו להלשין עליו בחזרה לשלטונות, כדי שדברים כאלה לא יחזרו לא ימשיך לעשות?

ועניתי שכותב ה'חפץ חיים' בהלכות רכילות (כלל ו' סעיף י'), דבר שהוא מעט הכמות ורב האיכות. שאם רוצה להלשין לתועלת על האחר, אסור להיות פזיז ולמהר.

ורק בהתקיים כמה תנאים ברורים, מותר יהיה להלשין על אחרים:

א. שרק אם בהלשינו על חברו בחזרה, ימנע ממנו לעשות שוב את העבירה. ולא יחזור להלשין ולדבר, ולא ילך לשלטונות לספר. שבאופן זה יש בהלשנתו תועלת, ויסגור ליצר הנקמה את הדלת. כי אם מתכוין רק לנקום בחברו, אז בודאי אסור לאומרו.

ב. שאינו יכול להציל עצמו באופן אחר, רק אז מותר ללכת ולדבר.

ג. דוקא אם ראה בעיניו, איך שההוא מלשין עליו. אבל אם רק אמרו לו שפלוני הוא המלשין, ואין לו עדות על זה בבית דין, אסור לו להחליט שזה אמת אפילו בלב, אף על פי שלו זה מאוד כואב. ואפילו לסמוך על דברים הניכרים ממש אסור, כל שלא ראה בפועל את ההלשנה של אותו בחור.

ויהי רצון שלא תצא תקלה מתחת ידינו, ולא נדבר לעולם לשון הרע על חברינו.

ונסיים בסיפור על מעלת הוויתור, זו סגולה בדוקה לשלום בית זה ברור: כשהרבנית שך הגיעה לגבורות, באה השכנה לבדוק ולראות, במה הרבנית עזרה צריכה, ואולי לזכות להכין לה ארוחה. וכדרך של נשים החלו לדבר, והרבנית שך החלה לספר, שיום לאחר חתונתם, עשו הסכם לטובתם, שאם יהיו חילוקי דעות בביתם, אחד מהם צריך לוותר, ועל היצר הרע להתגבר. ועשו ביניהם תורנות, איך לוותר לפי תור באומנות. והרב שך הוא שהתחיל ראשון, ושמר על דבריו כאישון, וויתר לי כל ימי חייו, ולא הגיע תורי עד עכשיו.

ומזה ילמד כל אדם ואדם בביתו, להשתדל תמיד לוותר לעמיתו,

שהוויתור בינינו הוא גזרת יהלום, להשכין בביתנו את ברכת השלום.

נשתדל לחזק את השלום בינינו, ועל ידי כך תשרה השכינה בביתנו. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב ראש "ענפים בהלכה" 2381*

קטן שהגיע לגיל חינוך וקשה לו לומר את כל ברכת המזון כיצד יש לנהוג?

יכול לחנכו לומר הנוסח הקצר המופיע בסידורים, וכשיש צורך יכול גם לחנכו לברכה ראשונה בלבד.

[ש"ע סי' קצא ס"א, בן איש חי פרשת חוקת אות יא. הליכו"ע שם].

האם מותר להוליך בשבת עגלת תינוק בדרך עפר באופן שלפעמים עושה חריץ בקרקע?

מותר להוליך העגלה גם במקום בו היא עושה לפעמים חריץ ואין לחוש לכך. (ובלבד שיש במקום עירוב, שאם לא כן אסור לעשות כן משום טלטול).

[ביצה כג ע"ב. רמב"ם פכ"ה מהלכות כלים הט"ז. שמירת שבת כהלכתה פכ"ח סעיף מב].

האם מותר
למלאות
'טרמוס'
בשבת או שיש בזה
משום איסור הטמנה?

מותר, ואין בזה משום
איסור הטמנה.

[חזו"ע שבת ח"א עמ' עא. שו"ת
יביע אומר ח"א או"ח סי' יד].

האם אפשר לעשות קידוש על כוס פלסטיק חד"פ?

מעיקר הדין כוס פלסטיק ח"פ כשר לקידוש, אך לכתחילה יש לקחת כוס מכסף או זהב, משום 'זה א-לי ואנוהו'. ואם אינו יכול מכסף או זהב, לכל הפחות שתהיה כוס רב פעמית, ככוס זכוכית וכדו', וכשאינו מוצא יכול אף בפלסטיק חד"פ כנ"ל.

[חזו"ע שבת ח"ב עמ' נד. שו"ת אגרות משה ח"ג או"ח סי' לח].

בתרומה שלכם אתם
מאכילים בפועל
תינוקות רעבים
בואו להיות חלק <

03-8000-770

ביחד נותנים לתינוקות התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להוסיף יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרונות, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר מה באמת מחפשים?

שני בחורים מטורונטו, קנדה, עשו מעשה שובבות. הם לקחו שלוש עיזים וסימנו על כל עז מספר. על אחת מהן כתבו "1", על השנייה "2", ועל השלישית "4". הם שחררו אותן בלילה בבית הספר. למחרת בבוקר, כאשר הגיעו הצוות והתלמידים, הם גילו "שאריות" מהעיזים, והבינו שייתכן שיש עיזים בבית הספר. לאחר חיפושים נמרצים, הם מצאו את עז מספר 1 ו-2, וכן את מספר 4. אבל מה עם עז מספר 3? הפניקה החלה... הם התרוצצו, הם חיפשו, הם נלחצו, הם היו במרדף אחר עז מספר 3, שבפועל, כלל לא הייתה קיימת.

צריך לדעת מה לחפש בחיים. החשמונאים חיפשו פך של שמן זך וטוהר, ולבסוף מצאו. ברוחניות - אל תוותרו לעצמכם. תשאפו, תחפשו, וכמו שחז"ל כבר אמרו: "יגעת ומצאת תאמין". אך בדברים גשמיים, לפעמים אנו במרדף אחרי דברים שאני בספק אם הם בכלל קיימים, כמו למשל זוגיות מושלמת, עבודה מושלמת, בית מושלם וכו'. אני מאמין יותר בלקחת את מה שיש, להשקיע בו ולהפוך אותו הכי קרוב למושלם עבורנו, כמו שאמרו חז"ל: "איזהו עשיר השמח בחלקו".

ובינתיים, אל תשתגעו. עשו את ההשתדלות שצריך, וכשהישועה צריכה להגיע - היא תגיע, ועוד בריצה. כך כתוב בפרשה אצל יוסף: "וירצהו מן הבור". אחרי 12 שנה בכלא, כשזה הגיע - זה הגיע. תחשבו על זה, הוא לא ידע מכך כלל, הוא חשב שהוא יישאר שם לכל ימי חייו, ולפתע הכול השתנה. בבוקר הוא עוד אכל ארוחת בוקר בכלא, ובערב הוא כבר הפך לאדם החשוב ביותר במצרים, אחרי פרעה.

יהי רצון שגם עבורנו החושך יהפוך לאור, ונזכה שמי שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם, יעשה לנו בזמן הזה, ונזכה לחפש אחר הדברים המהותיים בחיים, ומה שנכון וטוב עבורנו, גם נמצא.

"המושלם הוא האויב של הטוב. למד להסתפק בטוב, ולא לרדוף אחר מה שאיננו קיימים."

מחזור חנסיין

הרב אסף זכריה יועץ ומטפל רגשי

סיפורו של יהונתן "הילדים צחקו, ואני רק שתקתי"

שמי יהונתן. הוא כאילו היה אתמול. הייתי בכיתה ג'. ילד קטן עם תיק גדול, ולב עוד יותר כבד. כל בוקר התפללתי שאולי היום יקרה נס ולא אצטרך להגיע לבית הספר. הבעיה הייתה לא בחומר הלימודי, אלא בלב שלי.

פחדתי. מהכל. מהמורה, מהתלמידים, מההפסקה, מהשאלות בכיתה. גם כשהיה לי מה להגיד העדפתי לשתוק. הקול שלי כאילו נאלם מול כולם.

אתם לא תאמינו אף אחד לא ידע. אפילו אמא שלי. תמיד הייתי מחייך, אומר להם הכל בסדר - ובפנים הייתי רועד. כל פעם שהמורה קרא בשמי הרגשתי דקירה בבטן.

זה התחיל ביום אחד מר כשפעם אחת שיחקתי לא טוב במשחק הכדורגל בהפסקה, מישו צחק עלי וכולם הצטרפו אליו. אני לא ידעתי איפה לשים את עצמי, הרגשתי רצון לברוח מהמצב הזה, אך לא היה לי עם מי לדבר, אף אחד לא היה בשבילי, רק אני ילד קטן מול רוע שלא יכול להתמודד מולו.

מאותו יום גם להפסקה לא ירדתי.

יום אחד, באמצע שיעור, המורה שאל על החומר הנלמד וידעתי את התשובה.

הוא הביט בי ואמר: "יהונתן, אתה רוצה לנסות?"

רציתי. באמת שרציתי. אבל רק הורדתי את הראש.

אחרי השיעור, הוא קרא לי לשיחה אישית.

ואמר לי: "אני רואה אותך אתה לא עצלן, אתה ילד מאוד חכם.

אתה פשוט רק מפחד, אבל אני מאמין בך. אתה עוד תראה שאתה יותר ממה שאתה חושב."

זה היה המשפט ששינה לי את החיים.

לאט לאט, בעדינות, הוא התחיל לשאול אותי שאלות בשקט.

לתת לי להכין שיעורים שאוכל להציג מראש. הוא נתן לי לנצח.

ופתאום - גם אני התחלתי להאמין.

שנים עברו...

היום אני כבר בישיבה גדולה ועדיין, כשאני עומד מול קבוצה חדשה, עולה בי רעד קל.

אבל אז אני נזכר במורה ההוא ובקול הפנימי שלי שאומר לי:

"אתה לא חייב להיות מושלם. רק תאמין שאתה שווה."

**אנשים רבים מחפשים להכניס
לביתם ניצוצות של אור
הפיצו את עלוני השבת
של הרב יגאל כהן
והאירו את שולחן השבת שלהם
בקדושה אמונה ושמחה**

התקשרו עכשיו > 03-8000-770

**"אור אור
דוחה חרבה מן
החושך"**

ואתם יכולים לזכות בזה

העסקה

כמין תחנת מעבר עבור ג'ק. תחנת מעבר לכמה שעות בלבד. אין כלום, לא תמונות של אשה, לא של ילדים ובטח גם לא של נכדים, קצת ספרים על המדף, וזהו... כלום.

אין ליהודי הזה, כלום. לא היה לו כלום, וכנראה שגם לא השאיר כלום... "לכאורה".

מיד, הטלפון הראשון שג'ק התקשר היה "לחברת קדישא". שלום, ג'ק כאן ב-לאפייט, ישנו יהודי ערירי, בן 86 שנפטר זה מכבר, צריך לדאוג לקבורתו.

אמנם הגעת למקום הנכון - אין שום בעיה, מיד נשלח צוות, נוביל את הגופה, נדאג לקבורה, מצבת שיש יפה, קדיש ואפילו סעודת מצווה. מצויין, נפלא, יש פרטים נוספים הנצרכים לכם?

כן, מספר כרטיס האשראי. הטיפול בגופת המת תעלה לך \$6,200! לג'ק לא היתה מחשבה להוציא סכום כסף כה משמעותי עבור הנפטר. תודה, נחזור אליכם...

המחשב הנייד נפתח, וגמ"חיים (גמילות חסדים) הוצגו על המסך בזה אחר זה. רשימת ארגוני חסד וכו'.

חסד לבקבוקי תינוקות, אוכל, שמיכות, תנורי חימום, תרופות, בגדי ילדים, מעילים, תפילין, ספרים, עזרה לזקנים, ילדים אבודים, מוהלים... ואפילו גמ"ח בית קברות.

כן, בית קברות כגמילות חסדים. וושינגטון. שלום, ג'ק כאן ב-לאפייט, ישנו יהודי ערירי, בן 86 שנפטר זה מכבר, צריך לדאוג לקבורתו.

אכן הגעת למקום הנכון. אין שום בעיה, הקבורה, המצבה, קדיש, סעודת מצווה, אזכרה, טיפול שוטף במצבה, הכל הכל כלול.

מצויין, נפלא, יש פרטים נוספים הנצרכים לכם?

לא, הכל בחינם, אולם בקשה לנו אליך, אין אנו באים לקחת את גופת הנפטר, אתה מיסטר ג'ק תצטרך להסיע אותו אלינו.

בשכונת הסופה מוצא את עצמו ג'ק חותם על

Vacancy - אין מקום, יכול היה ג'ק להסתכל בהם ושוב להסתכל על השמים ולומר לעצמו: 'למה?... תוך כדי נסיעה איטית ברחובות העיירה, הגיע לבנין מיושן קמעה, "בית אבות" - "המקום המיוחד בשבילך". כך היה כתוב בשלט.

נסתרות דרכי ה'... "הנסתרות לה' אלו קינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם" (דברים כט, כח).

"אולי, יאותו אנשי המקום להמציא עבורי חדר. הרהר בלבו. שלום, בוודאי שמעתם, הסופה, הקטרינה, אין אפשרות נסיעה, אני מגיע מפלורידה, אולי במקרה יש איזה חדר ל-הלילה???"

מצטערים, כאן בית אבות, לא בית מלון. אולי בכל זאת, זו שעת חירום, אין מקום... שמע ידידי, אומר פקיד הקבלה. אם תרצה, לפני כשלוש שעות נפטר כאן יהודי ערירי בן 86, הגופה במקרה אם תרצה, נאפשר לך להתאכסן בחדרו...

כן, יהיה זה נחמד מצידכם. (למרות שלנסות להירדם בחדרו של אדם שזה עתה נפטר לא כל כך נעים...).

תגיד, אם כבר אני כאן, מתי הלווייתו של היהודי?

לוויה?! אין כאן לוויית. קוברים וזהו. היכן בית הקברות היהודי? "זהרי מצווה באה לידך אל תחמיצנה".

מי יודע, אולי נפלה לידי מצוות לוויית המת. כאן אין בית קברות יהודי, ולא נוצרי ולא מוסלמי. כולם קבורים כאן כאחד. ענה הפקיד. אשה, ילדים, משפחה יש לנפטר?

כלום, אף אחד, היה חי ערירי ומת ערירי. ג'ק מזדעזע, סופת ההוריקן נשכחה מראשו וסופה אחרת בוערת בקרבו.

אין ספק, אעשה כל שביכולתי לדאוג לקבורתו של זה הנפטר, בקבר ישראל ויהי מה.

חדרו הקטן, המוזנח קמעה של ברני לוינסון, היהודי הערירי בן ה-86, הצנוע, הפשוט היה

אורלנדו - ארה"ב - חורף 2003.

ג'ק, יהודי אמריקאי טיפוס, מאיץ בעצי האורן שבתוך האח הבוהק בתוך ביתו. אשתו, דוריס והילדים נהנים ממשחק משפחתי, והוא - ג'ק החליט דוקא הלילה לפרוש לכוון הסדינים מוקדם מהרגיל. מחר, יום עמוס חשב לעצמו, נסיעה של 10 שעות, לסגור עסקה ב-יוסטון שבמדינת טקסס.

ג'ק אוהב את "הדרכים", מוותר על טיסה על מנת ליהנות מהדרך. הנסיעה אמנם היתה שקטה ונעימה. ההגעה ליוסטון כפי המתוכנן, ואפילו "העסקה" שלמענה הטרחה את עצמו נסגרה על הצד הטוב. "לכאורה".

בדרך חזרה, כביש 101 בחזרה לכוון פלורידה, אי שם בעיירה 'לאפייט' נחסמו הכבישים, התנועה נעצרה וממשטרת התנועה הוסבר באדיבות לנהגים כי סופת הוריקן אמתנית בשם "קטרינה" משתוללת זה עתה בניו-אורלינס.

אין אפשרות להמשיך בנסיעה, הכבישים סגורים, יש לחפש מקומות לינה במקום הקרוב ביותר עד יעבור זעם, או במקביל חזרה למקום המוצא. ג'ק מתקשר לאשתו, ואכן התמונות שמשודרים ב-CNN, מבהילות. ניו-אורלינס תחת התקפת רוח אדירה שהורסת אחריה מכל הבא. בתים, משאיות, רכבים, הכל מורם לכיוון השמים.

ג'ק - תמצא לך מקום להתאכסן ... אין סיכוי להמשיך בדרך, המצב מסוכן. ג'ק מצידו מסתכל לשמים, תוהה ובוהה ... למה?! סיבוב בעיירה לאפייט, העיירה השקטה והדוממת מעלה חרס בידו של ג'ק בכל הנוגע למציאת מלון, חדר לישון, לא בנמצא.

רק בשלטי הנאון בהם היה כתוב No

סידור "יגל ליבי" עם אימרות חיזוק של מו"ר הרב יגאל כהן שליט"א

רק ב 50 ₪ בלבד!!!

לרכישה
הכנסו לאתר "יביע אומר"
או חייגו
03-8000-770

יגל ליבי
ביטחונותך

לגדל בחוכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

השגחה פרטית במעמקי

"וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים, וַפְרָעָה חֵלֶם... בפרשתנו, אנו עומדים נדהמים מול התגלגלות סיפורו המופלא של יוסף הצדיק, העולה מבירא עמיקתא של עבדות ובית האסורים, לאיגרא רמא של מלכות ושלטון על כל ארץ מצרים.

אך המילה "מִקֵּץ" טומנת בחובה יסוד נורא. מדוע נדרשו דווקא "שְׁנָתַיִם יָמִים" נוספות בבור האפל? חז"ל הקדושים מגלים לנו סוד עמוק במידת הבטחון. שנתיים אלו נגזרו על יוסף מפני שתלה בטחון, ולו במעט, בשר המשקים. הקדוש ברוך הוא, המתין עד שיוסף הגיע לדרגה העליונה של בטחון מוחלט, שבה אין עוד שום תלות בבשר ודם. רק אז, כשהישועה הייתה תלויה אך ורק ברבוננו של עולם, הגיע ה"קץ" המיוחל, והישועה הגיעה במהירות הבזק.

והנה, פרעה חולם. "וַתִּפְּעֶם רוּחוֹ". שני חלומות מבהילים - הפרות והשיבולים - מערערים את האימפריה הגדולה בעולם. כל "חֲרָטְמִי מִצְרַיִם וְכָל חֲכָמֶיהָ", סמלי החכמה האנושית, הכח והתכנון, נאלמים דום. "וַאֲיֵן פֹּתֵר אוֹתָם לַפְרָעָה". כאן אנו רואים בחוש כיצד כל חכמת ה"כְּחֵי וְעֵצָם יָדִי" אינה אלא הבל וריקות, והיא קורסת כהרף עין מול גזירת שמים.

דווקא אז, "מִן הַבּוֹר", נקרא העבד העברי. ומה הדבר הראשון בפיו? "פְּלִעְדִי, אֱלֹהִים יַעֲנֵה אֶת שְׁלֹם פְּרָעָה" (בראשית מא, טז). זו אינה ענווה בעלמא. זהו ביטול מוחלט, הכרה צלולה שאין בו מאומה מבלעדי בוראו. יוסף אינו "פותר" חלומות. הוא אך ורק צינור להעברת דבר ה'. הוא חי את מה שאמר קודם לכן: "הֲלוֹא לְאֱלֹהִים פְּתָרִים".

כיצד הגיע יוסף הצדיק לדרגה נשגבה זו? שנים על גבי שנים הוא שרוי במצרים, ערות הארץ. הוא גדל בבית יעקב אבינו, אך נזרק לנסיונות קשים ממש: קנאת האחים, פיתויי אשת פוטיפר, ועלילת השווא שהובילה לבור האסורים. אך יוסף לא נשבר. הוא הפך כל נסיון למנוף, כל ירידה לצורך עלייה. הקשיים זיכנו את אמונתו ולימדו אותו ש"אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשָּׁעַן אֶלָּא עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים". היציאה מהבור, כשהוא "מְגֻלָּה וּמְחֻלָּה שְׁמֵלִתִּי", לא היתה רק שינוי פיזי חיצוני. היה זה סיום תהליך הזיכון הפנימי. הוא היה מוכן למלכות, כי הבורא ית"ש הכין לו את הדרך.

הפתרון שנותן יוסף - שבע שנות שובע ואחריהן שבע שנות רעב - מגלה לנו סוד גדול בהשגחה. הקב"ה תמיד מקדים רפואה למכה. הוא הכין את שנות השובע לפני הרעב, והוא שתל את הפתרון (יוסף) במצרים לפני שהבעיה (החלומות) בכלל התעוררה. הכל מתוכנן לפרטי פרטים, ואין מקריות בעולם כלל.

ניירת הנפטר. "ברני לוינסון" - שמו של הנפטר. 'עליך רובצת האחירות'. מסבירה מנהלת המוסד.

הגופה מוכנסת לתוך ארון, והארון למושב האחורי של מכוניתו של ג'ק. לא נעים, לא נעים להסיע מת באוטו.

הנסיעה איטית אמנם היתה, ומדי פעם היה מביט ג'ק במראה שלפניו, לראות "אם הכל בסדר שם מאחור..."

דוריס, מצווה גדולה באה לידי. לדאוג לקבורתו של יהודי ערירי. "ג'ק, סע בזהירות, שלא יתעורר פתאום..."

הגענו לווינסון.

בית קברות "עולם חסד יבנה", מקום מסודר, מטופח, מתוחזק להפליא.

אייב (אברהם), יהודי כבן 60 עוזר לג'ק להוציא את ארון הנפטר מהרכב.

הגופה מועלה על אלונקה בדרך לבית הטהרה לפני הקבורה. גופת המת מושכבת בבית הטהרה, ותהליך טהרת הגופה החל.

אייב: הניירת של הנפטר?

ג'ק: כן, בבקשה.

אייב מסתכל, מהנהן בראשו, מסתכל שוב בניירות ופורץ בבכי מר.

מה קרה שואל ג'ק. האם זו לך הפעם הראשונה בטיפול המתים?

לא... והדמעות הרתחות זולגות מעיניו של אייב.

האם הנך מתרגש כך מכל נפטר?

לא... הבכי הכואב ממשיך לצאת מלבו.

אולי אתה צריך עזרה כל שהיא?

לא... אם כן, מה?? ראה, ידידי.

לפני 40 שנה, קנה יהודי את חלקת האדמה כאן.

רואה אתה, מאות מצבות, מאות נפטרים, אנשים בלי שם, בלי כסף, ואולי גם בלי משפחה נטמנים כאן.

אני אישית מקבל משכורת מאותו יהודי כבר 30 שנה!

הפרחים, הנקיון, התחזוקה, הכיבוד, מצבות השיש, הכל הכל שייך ליהודי אחד... וממשיך לבכות, לרעוד, להתרגש.

כמה גדול הוא אותו יהודי אומר ג'ק בלבו.

מי הוא זה ואי זה הוא?

אותו יהודי שדואג לכולם על מנת שינוחו על משכבם

בשלום, הוא אותו יהודי שזה עתה הבאת לכאן...

"ברני לוינסון"!!!

"כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה, כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר אתה הולך שמה" (קהלת ט, י).

התבוננות בחיי היום יום תביא את האדם להכרה במציאות הבורא ובהנהגתו את העולם שהרי כל אחד, כפי שכלו יכול לראות, מכל דבר ודבר את הבורא.

מתוך הספר "כוחות"

150 שיעורים נבחרים
של הרב יגאל כהן

עכשיו > בדיסק און קי

מלאים בהגשמה עצמית • מומיביציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה

לפרטים > 03-8000-770

הגיע
מלאים
מחש

לחיות באמונה הבוטח בה'

כפי שכבר תיארונו וחלק גדול מכן ודאי גם מכירות מקרוב, בשבועות הראשונים שלאחר הטבח הנורא, היתה תחושת חוסר בטחון נוראי, בתוך הבתים שלנו! מילא אדם מגיע לאיזו עיר עוינת, או נמצא במקום ציבורי ומרגיש חוסר בטחון או מרגיש לא מוגן, זה מובן... אך בתוך הבית שלנו? במקום שאמור להיות הכי מוגן, דווקא שם אנחנו רועדים מפחד? כיצד זה קרה?! איך הגענו למצב הזה?!

תמיד דאגו להרגיע אותנו שהאויבים בעזה לא יעזו להרים את הראש. כן, מדי פעם הם יזרקו מספר טילים לכיווננו, אנחנו נתקוף בחזרה באופן יחסי, תהיה הפסקת אש וזהו, עד לסבב הבא. תמיד הרגיעו אותנו שאין לנו מה לחשוש כי אין להם באמת את היכולת לפגוע בנו, דאגו תמיד להסביר ולספר על המערכות המשוכללות בשווי מיליארדי דולרים שנמצאות על הגדר שמקיפה את עזה ואפילו אם חתול עובר שם, כך העידו אותן תצפיתניות שתפקידן להביט בכל רגע נתון על המסכים מבלי כמעט למצמץ, כל הגירה מוקפצת... שכנעו אותנו שיש לנו צבא חזק,

יכולות מודיעיניות פנומנליות, אז אם יש לנו הגנה כזאת, כיצד דבר כזה יכול לקרות? אין מצב!

ואז זה קרה. הנורא מכל.

זה לא היה דבר טבעי, אי אפשר שלא להודות. עם כזה צבא, עם כזאת מערכת ביטחונית, עם כאלה מערכות משוכללות על הגדר, איך יכול לקרות כזה אסון?

אני רואה פה מסר ברור וחד! בורא עולם אמר לנו: "סמכתם על בשר ודם? אין בעיה, תסתדרו איתו!". ובני אדם עושים טעויות. זה ברור שהדבר הזה התגלגל מהשמיים, אבל ההשגחה שלנו... בורא עולם אומר: "אם את סומכת על בשר ודם, אני שם אותך בידיים שלנו... אולי הוא יצליח להגן עלייך ואולי לא. אבל אני מחוץ לתמונה". ובאמת סמכנו על בשר ודם, על הצבא, על הממשלה, על אותם גאונים שפיתחו את המערכות המשוכללות על הגדר... סמכנו על כולם במקום לסמוך רק על ה'.

מי שבטחת בבורא עולם ויודעת שהוא המשגיח, שהוא הרועה שלנו, מי שיודעת באופן בהיר וצלול שזה שמגן עלינו זה בורא עולם בכבודו ובעצמו ולא אף מערכת משוכללת או אדם בעל תארים וסמכויות גבוהות ככל שיהיו, מי שבטחת רק בבורא עולם ולא באף בשר ודם בעולם - זאת אשה שיש עליה הגנה משמיים. זה הרי המבחן שלנו... האם אני סומכת על צבא ארה"ב או על נשיא ארה"ב שאם המלחמה תדרדר, הוא זה שיציל אותנו? האם אני חושבת שצה"ל מסוגל לתפקד בכוחות עצמו, ללא סיעתא דשמיא? ללא תורה? האם אני חושבת שלהוסיף מנעולים לבית זה בעצם מה שישמור עליי? לעשות השתדלות ולהתמגן זה חשוב, זה שיש לנו צבא חזק שאנחנו סומכים עליו זאת מתנה משמיים, אבל בלי סיעתא דשמיא, בלי הגנה ועזרה מהשמיים - אין לי כלום!

זאת היתה הוכחה חד משמעית לכך שאנחנו בידי של ה' יתברך. חוסר האונים שחשנו בימים האלה נוצר מתוך התחושה הבלתי נתפסת להרגיש לא מוגנים בתוך הבתים שלנו. עוד נחזור לחוסר אונים הזה בהמשך.

אנחנו מחויבים לעשות השתדלות, זה ברור. מחויבים להישמע להוראות, מוכרחים לשמור על חיינו ע"י אמצעי הגנה כאלה ואחרים, לנעול את הדלת ולהיכנס לממ"ד כשנשמעת אזעקה, לקרוא פרק תהילים כשאני יושבת בממ"ד, אבל לשבת בממ"ד בלב דואג וחרד? זוהי אינה דרכו של העם היהודי שה' אלוהיו! אני צריכה להיות רגועה, סמוכה ובטוחה שאני בידי של הבורא יתברך בכבודו ובעצמו, אותו מלך עצום ואדיר שברא את העולם במיוחד בשבילי, שאוהב אותי כאילו הייתי בתו היחידה, שאת כל הפרחים, העננים, השמיים הכחולים, השמש והירח, את כל הכוכבים - הכל הוא ברא בשבילי! זה שמפעיל לי את כל מערכות הגוף, זה שמפעיל לי את הלב בכל רגע ורגע, זה שכתב את סיפור חיי... שלא שכח אותי מעולם - אני יודעת שאני בידיים שלו.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

מה מברכים על
שייק פירות?

אם הוא נוזלי ברכתו
'שהכל'. אבל אם הוא כמו
עיסה של פירות (כעין מעדן)
ברכתו כברכת הפירות. (ש"ע)
סי' רב סעיף ז. שו"ת יביע אומר
ח"ז סי' כט. חזו"ע ברכות עמ' קלו
לגבי טחינה).

האם יוצאים ידי חובת מים אחרונים בניגוב במגבונים
לחיים?

לכתחילה ישתדל ליטול ידיו למים אחרונים ממש הראויים
לשתיה. אבל במקום צורך אפשר להקל ע"י מגבון לח, באופן
שיש בו משקה טופח על מנת להטפוח. (שו"ת יורו משפטיך ח"א סי'
ב).

האם מותר להתיז על גופו בושם בשבת?

על גופו מותר, אבל על בגדיו אסור משום מוליד ריח. (ב"י בהלכות
י"ט סי' תקיא. רמ"א שם סעיף ד. חזו"ע שבת ח"ו עמ' צב).

בזמן הפנוי | בבית

מתאים לכל גיל | 777 | 03-770-8000

לפרטים והתנדבות
03-8000-770

קירוב

ארגון "ענפים", בנשיאות הרב יגאל כהן שליט"א
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש
של קירוב לבבות
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות
עם בנות שמחפשות להתחזק

לאשת חיל

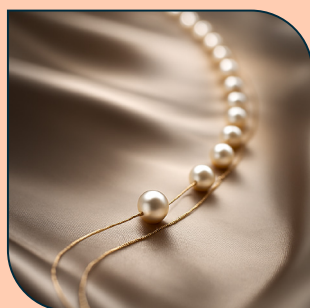
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

את יהודייה גאה

מספרים ששאלו פעם את הרב שך זצ"ל, למה מברכים "שלא עשני גוי" ולא בלשון חיוב "שעשני יהודי"? והרב ענה תשובה מפעימה שיכולה ללמד אותנו הרבה בע"ה - את "שלא עשני גוי" הקב"ה קבע, הוא זה שהחליט שגולדת יהודייה ולא גויה. ועל כך צריך להודות לו. זו עובדה.

אך "שעשני יהודי" - זה כבר החלטה שלך. האם להיות יהודייה ואיך, את זה אנחנו מחליטות. כל אחת במעשיה, הקטנים והגדולים, כל אחת בוחרת האם להיראות יהודייה, להישמע יהודייה, להתנהג כיהודייה או להישאר בגדר "לא גויה". המהות הפנימית, התוכן שניצק לתוך המושג 'יהודי' הוא בבחינתנו, זה שלנו.

יהודי זה מהות, זה ערכים. זו תורת חיים. נעמיק כל אחת ונחשוב, במה מתבטאת היהדות שלי? האם אנחנו שומרות על שושלת הדורות, על החוט המקשר ביננו לבין האמהות הקדושות או שמא אנחנו רק מידרדרות עם הזמן? האם

סגנון הלבוש שלנו מושפע? ממי? מגויים? או מיהודים שהם רק "לא גויים", או להבדיל, מאמותנו הקדושות?

הקב"ה באמת מבין אותנו ויודע בדיוק באיזה דור נבחרנו לעבוד אותו. אבל עדיין הבחירה בידינו עד כמה לשבור את הקושי הזה ולהתקרב אליו באמת גם כשקשה, כל פעם קצת ועוד קצת. גם כשזה נוגד את האופנה, החברה והסביבה. העיקר שאחד יהיה מרוצה ממך. לא כולם. עם הקושי מגיעים הכוחות.

את שייכת לעם הנבחר, לבנים והבנות של מלך מלכי המלכים הקב"ה, כל העמים מקנאים בך על עצם היותך יהודייה. הקב"ה בחר בך במיוחד בדור האחרון והמורכב הזה עם הכל כך הרבה ניסיונות... דווקא את. זו לא טעות. את הכי מתאימה, הכי טובה, הכי מסוגלת להתגבר על הכל.

כל אחת יודעת היכן הקושי שלה, ואיפה היא ממש 'מכורה' לעולם הזה, כגון: אופנה מתחלפת צמודה יותר וצבעונית יותר, מכשירים טכנולוגיים מתקדמים שמכלים את הזמן הפנוי והלא פנוי בהבל וריק, השמות, הדיבורים, הציפורניים... ישנם המון נושאים לבת ישראל צדיקה לחשוב היכן היא צמודה לדרך היהודית האמיתית והיכן פחות... וכמה שתוכלי אפילו במעט להוסיף בקודש, מיד תרגישי את הנשמה רגועה יותר, שמחה יותר... כי הניצוץ האלוני מחפש את הקדושה. כל דבר קטן בדור הזה הוא ענק שבענקים. ה' שמח בך!

תאיר ארץ

מזכרת
הרבנים
התאיר גולן

ענווה שמכתירה למלך

בפרשה שלנו, התורה מספרת על החלומות שחלם פרעה מלך מצרים, כאשר בבוקר השכים כשרוחו נפעמת מהחלומות שחלם. אף אחד מיועצי וחרטומי מצרים לא הצליחו לתת פתרון שהתקבל על לבו של פרעה, ובסופו של דבר, שר המשקים ששהה עם יוסף הצדיק בבית האסורים הציע להעלות את ה"נער העברי פותר החלומות" מבית האסורים שפתר לו עצמו את חלומו, אולי הוא יצליח לפתור את חלומות פרעה.

כאשר הגיע יוסף לפני פרעה, אומר לו פרעה: "חלום חלמתי ופותר אני אותו ואני שמעתי עליך..." כתגובה, משיב לו יוסף: "בלעדי! אלוקים יענה את שלום פרעה". רש"י מפרש שיוסף אומר כי אין החוכמה משלו, אלא 'אלוקים יענה'... התשובה של יוסף לבדה, אפילו ללא הפתרון, כבר הספיקה כדי לזעזע את פרעה מכף רגל ועד ראש. הרי כל מהותו של פרעה הייתה גאוה, והוא אפילו הצליח לשכנע אחרים שהוא אלוה. כל פיסת חכמה ועושר שהיו לו-מיד היה מתרברב בהם. ועכשיו, ניצב בפניו אדם שונה ממנו מן הקצה אל הקצה, שמלא וגדוש בחוכמת אלוקים, ובכל זאת כאשר באים לשבח אותו על חוכמתו, הוא מבטל את

עצמו כליל ואומר: "בלעדי!" אין החכמה משלי והכל שייך לה' יתברך, אשר ברצונו השפיע לי חכמה וברצונו יכול לקחת אותה ממני. אומר ר' חיים שמואלביץ, שפרעה הבחין בתשובתו של יוסף ביראת שמיים האמיתית שלו. והקב"ה חקק בטבע העולם שכל הנבראים מתבטלים בפני ירא שמיים אמיתי. כאשר אמר "בלעדי", הבחין פרעה שגם בשעה שכולם רואים חוכמתו של יוסף, הוא מסלק את עצמו מהעניין ותולה את כל הגדולה בה! הוא מחליט מיד למסור לידי יוסף את השלטון על מצרים כולה... וזו הנקודה העיקרית שצריכות אנו לקחת מהפרשה, לזכור שכל מעלה או יתרון שיש לנו- כמו חכמה, יופי, עושר וכו'... לאמיתו של דבר אינם שייכים לנו כלל! בחורה יפה- וכי זה שבחה? וכי עבדה קשה או עשתה דבר בשביל היופי שאיתו נבראה? ודאי שלא, הרי הקב"ה ברא אותה כך! וברצונו נתן לה יופי. החכמה שאדם קיבל- הגם שיעמול לפתח את החשיבה, עדיין זה ה' שברא אותו ונתן אותו במתנת החכמה... ועל זה הדרך לאדם עשיר... אומר הרב יורם אברג'ל זצוק"ל, שאחת המחלות הקשות בדורנו היא מחלת הדמיון. לכל אדם נדמה שהוא עשיר גדול, שהוא אדם מכובד ובעל מעמד, וכמעט לא ניתן לדבר עם אותם אנשים מרוב שהם "גבוהים". וזו עבודתנו העיקרית, להפסיק עם ההרגשה הנוראית של הגאוה, להפסיק לדמיין שאנחנו השגנו ושיש לנו משהו, אלא לזכור תמיד שהכל מה' יתברך, הוא הכל ושלו הכל וברצונו השפיע לנו את המעלות הטובות שיש לנו... שבת שלום!

לכל שאלה הלכתית בכל נושא,
יש לה תשובה מיידית בקו ההלכה
"שאל את הרב" בבית ההוראה
בראשות הרב נריה ברבי
ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל - חייגו 2381*

משיחין
בשעת
העלמה

שאל את
הרב

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום'
רב' באשדוד

מפנקסו של מחנך

הקשר בין ההורה למחנך (1)

חלק נכבד ממערכת הקשר בין ההורה למחנך היא לגרום שהילד יאהב את מקום הלימודים. תלמיד שלא אוהב את מקום הלימודים [אני מדבר באופן קבוע, לא בשעת כעס ופגיעה נקודתית], במקרה כזה הוא צריך הרבה רחמי שמים.

לכן התפקיד שלנו להאהיב עליו את המקום, יש מאמר של חז"ל שממחיש זאת: "כתינוק הבורח מבית הספר". זהו דבר מצוי שבנפש התלמיד יש הרגשה של 'מחנק' ומחכה לרגע הבריחה וזה טבעי, אני מדבר על משהו באופן תמידי וקבוע, אבל על ידי עבודה אינטנסיבית אנחנו נגרום לו לאהוב את המקום.

תלמיד שההורים שלו בקשר הדוק עם המחנך, והם בחוכמתם יודעים לסנן ולדעת מה לומר ומה לא לומר, ולפרגן לילד ממילא הוא ירגיש חיבור למקום.

ועוד נקודה: הורים שמדברים בערגה על מעלת הלימוד של הילד, ועל מקום הלימודים, וכמה זה חשוב להם וכמה הם גאים בו, לא מהשפה ולחוץ אלא באמת, ממילא הוא יאהב את המקום, כאשר הורים מעריצים את המחנכים ומקום הלימודים ממילא גם אצל הילד זה נהיה חלק ממנו.

דיברנו בעבר, ונביא זאת שוב, פירגון בדרך עקיפה זה כלי עצום ביותר.

יש לזה דוגמא מפרשת השבוע: יוסף הצדיק שומע את אחיו מדברים עליו ודואגים לו ובאו לחפש אותו במצרים ששם נמצא בסיכון גבוה. ואינם יודעים שהמושל הוא יוסף - 'האח האובד'. יוסף רואה ושומע את הדאגה והאכפתיות, ויוסף לא מצליח להישאר בקשיחות ופורש ובוכה, כי הרגיש את האהבה, הדאגה והאכפתיות שלהם בלי שהם תכננו לתת לו.

לכן כאשר נדאג ברוב חכמה ועם הרבה תפילות שהילד ירגיש את האהבה והפירגון בדרך עקיפה, זה יהיה מאד עוצמתי. וגם מחנך שמקבל פירגון בדרך כזו שווה המון, ללכת למנהל של אותו מחנך ולומר עליו מילים טובות, חוץ מזה שזה חלק מהכרת הטוב, זה גם פועל בצורה אדירה והמסר שהמחנך מקבל שווה, והמרוויח הגדול מכל זה הוא הילד שלנו.

גם אם יש ביקורת, תמיד לפני כן נדאג להעביר מסר אכפתי ודואג, אי"ה בשבוע הבא נדבר איך מבקרים. זכרו! לפני ביקורת - לעולם תהיה מילה טובה ופירגון.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון רב קהילת
'משכנות התורה', מרצה ומטפל

לא רואה מחטרי!

"לא משנה מה אני אעשה, היא בחיים לא תעריך!"... "בעלי? לא מסוגל להכין חביתה! בטוח זה לא הוא שהכין את ארוחת הערב!"

פרשת מקץ מציגה בפנינו תופעה מוזרה: האחים עומדים מול יוסף, מדברים איתו, משתחוים לו - ולא מזהים אותו. איך זה יכול להיות? הוא אחיהם! הם גדלו איתו, הכירו אותו שנים. נכון, עברו עשרים ושתיים שנה, אבל בכל זאת - איך לא ראו שזה יוסף?

רש"י מסביר: "שיצא מאצלם בלא חתימת זקן, ועכשיו מצאוהו בחתימת זקן" - הם זוכרים אותו נער צעיר ללא זקן... באמת?!

בפסיכולוגיה קוראים לזה "blind spot" - נקודה עיוורת. המוח שלנו נוטה לראות מה שהוא מצפה לראות, ולא מה שבאמת נמצא מולו.

האחים ראו את יוסף הנער השפל שהם זרקו לבור ונמכר לעבד - ולכן המוח לעולם לא יקשר בינו לבין המשנה למלך שעומד מולם...

זה בדיוק מה שקורה בזוגיות.

אני זוכר זוג שהגיע אלי ליעוץ.

היא בכתה: "הוא אף פעם לא מקשיב לי!"

הוא ישב מולי המום: "אבל אני עושה הכל! אני מקשיב שעות!"

התברר שבשנים הראשונות של הנישואין, הוא באמת לא הקשיב - היה עסוק בטלפון, עונה בחצי אוזן. אבל זה היה לפני שש שנים! במשך השנתיים האחרונות הוא עבר תהליך, השתנה לגמרי, מקשיב באמת. אבל היא? היא עדיין רואה בו את מי שהיה. כל פעם שהוא מקשיב, היא חושבת "הוא רק מעמיד פנים". הוא כבר לא אותו אדם - אבל היא עיוורת לשינוי.

או להפך: אשה שבשנים הראשונות הייתה חלשה, לא יכלה להחליט, תלויה בהורים שלה בכל דבר. עברו עשר שנים, היא התפתחה, התחזקה, הפכה לאשה עצמאית ובעלת דעה. אבל הבעל? הוא עדיין רואה בה את הבחורה החלשה. כל פעם שהיא מביעה דעה, הוא נדהם: "רגע, מתי נהיית כזאת?" - כאילו זה דבר חדש, למרות שזה כבר שנים.

ה-blind spot שלנו גורם לנו לראות את בן הזוג דרך העדשה של מי שהיה, ולא מי שהוא עכשיו.

האחים לא זיהו את יוסף כי הם חיפשו את הנער השפל, לא את המלך. ואנחנו לא רואים את בן הזוג שלנו כי אנחנו מחפשים את מי שהיה, לא את מי שהוא היום!

הפתרון? לשאול את עצמנו: "מתי בפעם האחרונה באמת הסתכלתי על בן הזוג שלי, בלי הסינון של מה שאני מצפה ממנו לחשוב, להגיד או לעשות?"

יש + מזל + לישראל

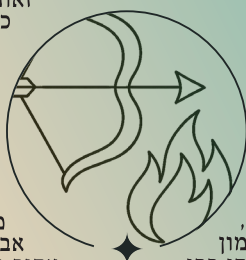
הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

רגשותיהם של בני מזל קשת

בני מזל זה הם עם רגשות פנימיים גדולים שמסתרים בתוכם, והינם סגורים קצת בתוך עצמם, וקשה להתחבר אתם בקלות, וגם שעוברים עליהם דברים מסויימים בחיים כמעט ואינם משתפים אחרים ונשארים עם זה לבד.

נמצא שהם מאותגרים בעניין הרגשי, קשה להם להביע, וזה דבר מאוד חוסם ותוקע, הן כפן הזוגי זה מחבל המון בזוגיות, והן כפן החינוכי מתקשה להביע אהבה לילדיו, והן כפן החברתי הכללי שמסתיר פגיעות וכדומה.

וישנם כמה דרכים להתמודד הראשונה היא על ידי כתיבה, כשאדם כותב את רגשותיו ותחושותיו על מה שעבר עליו, זה מפרק מולבו

את העומס שהרגש החסום מהווה עליו, וזאת אפילו אם לא יתן את המכתב לאף אחד זה כבר מפרק, כל שכן אם יתן אותו לאחר כדי להביע את רגשותיו, הן החיוביות כגון הערכתו לאחר, והן השליליות כשנפגע חלילה.

זאת ועוד שגם כח הדיבור הוא מפרק, והחידוש שזה אפילו כשאף אחד לא שומע, כגון התבודדות שמדבר רק עם הקב"ה ומשתף אותו ברגשותיו, ויאמר אותם במילים ברורות ולא ברמזים, זה מאוד יקל עליו, ואפילו יגרום לו בהמשך לדבר אותם בבטחון ליד אנשים.

מה גם חשוב שיפנים בלבו יסוד חשוב שאין בושה ברגש שלנו כי כל בני האדם מתרגשים הן אוהבים והן נפגעים, ואין בזה שום חולשה, אלא ההיפך בדרך כלל החסומים מקנאים במשורררים שיודעים להגיד מילים עם רגש, ואף אחד לא יחשוב עליך רע בזה שאתה מבטא רגש, כמובן שהכל צריך מינון וזמן נכון מתי ואיך, אבל לזכור שבן או בת הזוג שלך תמיד ישמח לשמוע שהוא אוהב ויקר לך, וכן ובעיקר הילדים ישמחו מאוד מאוד לשמוע שהם אוהבים לך, וחשוב לומר להם את זה באופן ישיר 'אני אוהב אותך, אני שמח בך וצריך אותך'.

בהצלחה!

המאזור והכרית

משה הכניס את אמו לבית-אבות לפני חמש שנים. זה לא היה רגע קל - לא לו, ולא לה. הוא שכנע את עצמו שזה לטובתה: ששם יהיה לה טיפול מקצועי, חברה ופעילות. אבל עמוק בלב הוא ידע כי ויתר על משהו מהותי, על זכות ואחריות שהיו אמורות להיות שלו אך הוא העדיף את נוחותו האישית במקומו.

אמא שלו, עליזה, האשה שהחזיקה במסירות את הבית ביד אחת ואת כל המשפחה בשנייה, חיכה אליו, בני, אל תדאג. באותו יום ואמרה: "בני, אל תדאג. אני אסתדר". הוא העדיף להאמין לה.

השנים חלפו. הוא השתדל לבקר, לפעמים יותר, לפעמים פחות. בעיקר פחות. תמיד הוא היה ממנה, תמיד עם טלפון ביד, ותמיד עם תחושת אשמה קטנה שניקרה עמוק בלב המצפון.

'ערכים' יותר חשובים מכסף וקריירה, הטיח בו הקול הפנימי שוב ושוב. משה הסכים. ברגע של אמת אף התפרץ בו חשק פשוט ועז לבלום את מרדף הכסף ולהתמסר לאמו היקרה, להיות שלה באמת. אבל זאת היתה מחשבה רק של רגע אחד. ברגע הבא כבר טבע הרצון בים של מטלות והסחי דעת.

יום אחד, בשעת בוקר מוקדמת, צלצל הטלפון. על הקו היתה האחות שבישרה למשה כי הגיעו שעותיה האחרונות של אימו, וכדאי שימהר כדי שיספיק להיפרד ממנה בעודה בהכרה.

"אמך מבקשת שתביא איתך מאזור וכרית נוחה", הוסיפה האחות.

משה עזב הכל ונסע במהירות. כשהגיע, מצא את אמו שוכבת על מיטתה, חלשה אך פקוחת עיניים. היה בה עדיין אותו מבט נחוש המוכר לו מאז ילדותו.

"אמא'לה שלי... מה שלומך?" שאל בהתרגשות.

"אתה רואה...", לחשה בעצב. משה הניח על הכסא ליד מיטתה את המאזור וכרית הנוצות שקנה במיטב כספו.

"בשביל מה את זקוקה למאזור וכרית במצבך?", שאל.

היא חייכה בעוגמה ואמרה: "כל השנים ששהיתי כאן, לא היו לי מאזור או כרית נוחה. זה היה קשה לי, אבל התמודדתי. אתה מכיר אותי - אני חזקה. למדתי להסתדר בלעדיהם".

היא עצמה לרגע את עיניה, ואז פתחה אותן שוב והוסיפה:

"אבל אתה, בני... אתה לא חזק כמוני. אני מכירה אותך. ולכן דאגתי לך. כי ביום שילדיך יכניסו אותך לבית האבות - ואני חוששת שזה יקרה, כי זה החינוך שנתת להם דרך הטיפול בי - אתה לא תסתדר בלי מאזור ובלי כרית נוחה. אז שיהיה לך..."

הוא הרגיש שהעולם נופל עליו. כל התירוצים שאמר לעצמו לאורך השנים - על עומס החיים, על עבודה, על מטלות - כולם התפוגגו מול מבטה הנלאה של אמו הגיבורה.

אמו לחצה את ידו, ואז השמיע המוניטור צפצוף אחיד שבישר כי זו לחיצתה האחרונה.

משה עמד שם, ליד מיטתה, והבין פתאום משהו פשוט אך עמוק: החיים קצרים, והדברים החשובים ביותר לא מחכים.

אז תהיו נוכחים, ואל תניחו לחיים לחמוק בין הבלי הזמן.

בורא עולם לא עוזר לנו

יהודי תלמיד חכם, אשר כל כולו שקוע באוהלה של תורה וחי חיי אמונה אמיתית בבורא עולם, זכה בסיעתא דשמיא גדולה להכניס את בתו האחרונה אל החופה - ביום המאושר בחייה.

באחד מערבי שמחת השבע ברכות, פנו משפחת החתן אל אבי הכלה, שהיה ידוע כאדם שפיו מופיק מרגליות, וביקשו ממנו שיקום לומר מספר מילים.

אב הכלה נענה לבקשה ונעמד לדבר בפני האורחים.

משפט כזה איש לא ציפה לשמוע: האב אמר בקול רם -

"חיתנתי כעת את הבת העשירית. כולם נשואים באושר ובעושר, והכל בא על מקומו בשלום. אך דבר אחד ברצוני לומר לכם - בורא עולם לא עוזר לי!"

ההלם והתדהמה ניכרו היטב על פני המשפחות. כיצד הוא מעז לומר משפט שכזה? בורא עולם לא עוזר לו?

אך האב הרגיע את האורחים וביקש להשלים את המשפט:

"בורא עולם אכן לא עוזר לי - בורא עולם עשה הכל לבד."

קוראים נכבדים, בסיפור זה טמון מסר עוצמתי.

לעיתים אנו עלולים להרגיש שבורא עולם "עוזר לנו" - שאת העבודה, כביכול אנחנו יודעים לעשות לבד, ורק היינו צריכים סיוע קטן.

ומחשבה זו שגויה מעיקרה.

דרך מקרה אישי שקרה לי, הבנתי שחוף מהטעות שבמחשבה - זה גם מצחיק ומגוחך.

לפני מספר ימים העברתי כסא כבד ממקום למקום בבית. בתי הקטנה, בת השנה וחצי, ראתה זאת ורצה אלי בכדי "לעזור" לי.

היא החזיקה מלמטה, והמשיכה ללכת איתי עד שהנחנו את הכסא.

באותו רגע חלפה בי מחשבה - היא באמת מאמינה שהיא זו שמרימה את הכסא. אולי אפילו, אילו היתה יכולה, הייתה אומרת לי תודה על כך שאני "עוזר" לה...

המסר מהמקרה הזה חדר ללבי בעוצמה.

הבנתי שלפעמים גם אדם מבוגר יכול לחשוב ולחיות ממש כמו תינוקת בת שנה וחצי.

בורא עולם, במהלך מאה ועשרים שנות חיינו, דואג לנו לכל צרכינו - מהדברים הקטנים ביותר ועד לגדולים ביותר: בריאות, פרנסה, זיווג, הצלחה וכל צורך אחר.

לא תמיד אנו מודעים לרמת ההשגחה הפרטית העוטפת אותנו בכל רגע ורגע, אך לעיתים אנו נוטים לחשוב שאנחנו אלה שהצלחנו - בעסקים, בשמירת הבריאות, בהבאת השידוך - ורק "קיבלנו קצת עזרה מלמעלה".

קוראים נכבדים, עלינו לזכור: אין בכוחנו להזיז אפילו את האצבע הקטנה, אם לא בורא עולם שמעניק לנו את הכח לכך.

קל וחומר שאין לנו יכולת להתפרנס, לשמור על הבריאות, או לחנך את הילדים - בלי סיעתא דשמיא מלאה.

לכן, כל אדם הפונה לבורא עולם בתפילה, צריך לזכור תמיד:

"בורא עולם לא עוזר לי - בורא עולם עושה הכל."

מיועד לגברים ולנערים
שמחפשים להכניס משמעות לערב
שולחם בדרך ייחודית ומרגשת.

להרשמה שלחו ווטסאפ למספר >

055-8837733

חלמת על חברותא אישית
בקצב שלך?
פרויקט "ענפים" עם כל
הפינוקים בשבילך!

פעילות לילדים
הילדים נהנים בחדר הסמוך
בזמן שאתה משקיע בלימוד

ארוחת ערב מפנקת
אחרי יום עבודה
מגיע לך להתפנק.

לימוד תורה
אחד על אחד
בקצב שלך ובאווירה מזומנת

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף ראש "מרכז התחברות" ר"ג

הרב של הגנבים!...

כעשרים ושמונה שנים לאחר פטירתו של הרה"ק ר' אלימלך מליז'ענסק זי"ע, נולד הרה"ק ר' יחזקאל שרגא משינאווא.

ר' יחזקאל בעודו ילד, גדל על סיפורי ר' אלימלך, שותה בצמא את דבריו, ומשתדל ללכת בעקבותיו.

גם כשגדל יחזקאל הקטן ונהיה רב גדול, ביקש תמיד לראות ולשוחח עם מי שזכה לראות במו עיניו את ר' אלימלך, וכך היה מידי פעם אומר לתלמידיו: "איה הוא האיש שהכיר בחיי את הרבי הקדוש?"

ואז, גונבה לאזניו השמועה כי בכפר מרוחק מתגורר כפרי ישיש, פשוט ותמים, אשר עסק לפרנסתו כנהג מונית של אלו... הסוס והעגלה היו משאת חיי!

משמע זאת ר' יחזקאל, בירר מיד היכן הוא הכפר, קם ויצא לדרך!

סופת קור משתוללת, פתיתי שלג מתערבלים ונסיעה ארוכה בת שני ימים ולילה אחד לא הרתיעו את הרבי, כה חפץ היה לפגוש בכפרי, עד שלא נעצר אף לא לרגע.

כששקעה החמה ביום השני למסע, נראה

קצהו של הכפר הנידח. גמלוניים, עדר כבשים רועים, וקרקורי תרנגולים. הרבי משינאווא לא ראה מאומה. הוא עצר את היהודי הראשון שנקרה בדרכו וביקש ממנו את כתובת הישיש.

הכפרי, יהודי כפוף וקמוט פנים, קיבל את הרבי משינאווא באדישות. ומשמע את השאלה ענה: אני, חיימל העגלון, הכרתי את רבי אלימלך מליז'ענסק? מה פתאום הכרתי? רחוקה היא העיר ליז'ענסק מהכפר הזה. כאן נולדתי, וכאן הקמתי משפחה ופרנסתי אותה בעשר אצבעותי."

"ולא ראית את הרבי הקדוש, ר' אלימלך?" "לא". חיימל העגלון חפץ לשוב לנמנומו.

"אפילו לא פעם אחת?" "אה... פעם אחת כן."

"פעם אחת!" אורו עיניו של ר' יחזקאל שרגא. אנא, בבקשה ממך, ספר לי על הפעם הזו, כי כלתה נפשי, ובאתי מדרך ארוכה רק בכדי לשמוע ממך על פעם זו..."

הישיש התעורר לחיים והחל לספר: "פעם אחת בלבד החלטתי לעזוב את הכפר ולנסוע לליז'ענסק. וכל כך למה? סוס טוב ועגלה נוחה היו לי, ועליהם הייתה פרנסתי. הסוס ואני היינו חברים טובים. לפעמים לא היתה הפרטה בכיסי ומוזוני של הסוס היה דלוח, פעמים אחרות נאלצתי לעשות נסיעה אחר נסיעה ללא מנוחה. תמיד דיברתי על לב הסוס שיעשה לי את הטובה הזו אך הפעם, ואני כבר אפצה אותו, והסוס הטוב שמע בקולי. קל כנשר היה במרוצתו, ושם יצא לי כעגלון המהיר ביותר בכפר. העגלה כבר היתה ישנה, אבל טובה וחזקה. בכל יום הודיתי לה' על כלי עבודתי המשובחים. ויום אחד, ובכן, לעולם לא אשכח את היום הזה..."

"מה קרה באותו יום?"

"יום אחד יוצא אני לחצרי, מתכוון לשחרר את הסוס לנסיעה ארוכה, ונעצר נדהם, אין סוס ואין עגלה!!! מישוהו התיר את קשריהם ושחרר אותם, או מדויק יותר, גנב אותם!"

החילות מתרוצץ ברחבי הכפר מחפש את סוסי הטוב, וללא הועיל. גם החקירות שערכתי לא הניבו דבר, איש לא ראה, איש לא שמע.

רק ליהודי אחד היתה עצה בשבילי: סע לליז'ענסק, אמר לי האיש, היכנס אל רבי אלימלך. בעל ישועות ומופתים הוא. לא תפסיד.

שכרתי עגלה וסוסים בכסף רב ויצאתי לדרך. הגעתי לליז'ענסק והמתנתי בתור הארוך כשאני מלא יאוש. תכננתי לשאול את הרבי מיד היכן

עגלתי וסוסי, ואם לא ידע - אמהר ואלך, חבל על כל רגע."

"האם קיבלת תשובה לשאלתך?" "בהחלט!" הזקן התעורר לחיים.

"תשובה ברורה ומחוררת. הרבי שרטט לי את המקום המדויק שבו קשורים עגלתי וסוסי. הוא הורה לי להיכנס ליער שבגבול הכפר, לעבור לשורת העצים שבכניסה, לעצור בעץ החמישי ושם לגלות את הסוס והעגלה קשורים. אמרתי תודה ומיהרתי לצאת לדרך.

הגעתי אל מבואות הכפר באישון לילה, ובכל אופן אזורי עוז ונכנסתי אל היער החשוך, מהלך לפי הסימנים."

"ומה מצאת?"

את הסוס והעגלה, כמובן! הם היו בדיוק שם, בשורה השנייה, קשורים לעץ החמישי!" הזקן סיים את סיפורו ושמורות עיניו נעצמו.

"וזהו?" קרא הרבי משינאווא, "מה אמרת? איך הרגשתי? האם לא ביקשת לבוא שוב ושוב אל הרבי? הייתכן?"

"אה..." "לא, לא חזרתי לרבי. אני לא חוזר למי שיש לו קשר עם גנבים... שכן מניין לו לרבי לדעת היכן בדיוק קשורים הסוס והעגלה הגנובים, הא?" "... (מתוך הספר "הפתגם השנון" בשם "מרווה לצמא")"

בפרשתנו הנפלאה אנו נחשפים להנהגה מיוחדת וקדושה שמנחילים לנו אחי יוסף הקדושים - לאחר שיוסף הצדיק עצר אותם בעוון ריגול, ולקח את שמעון ולאחר מכן את בנימין כן כל המאורעות (המבואות בפרשה) שהתרחשו, האחים מיד עשו חשבון נפש והגיעו למסקנה - "ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צלת נפש בפתחנו אלינו ולא שמענו על פן בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת" (בראשית מז, כא).

זוהי דרכם של אבותינו מדורי דורות, וכך אנו צריכים להתנהל בכל שנייה בחיינו, שהרי הכל מושג בהשגחה פרטית ועליונה, ואם בורא עולם נתן לנו אות וסימן בצורת חוסר נוחות או הפסד כספי וכו', בוודאי שצריך להסתכל במשקפיים של אמונה, ולהבין מה המסר שבורא עולם רוצה לתת לנו, ובמה אנחנו צריכים להתקדם, והיכן לתקן.

ולכן חז"ל המשילו את גלות יון לחושך - מכיון שכל מטרות הייתה לטשטש את האמונה, ולהבין ש"כוח ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", תוך התעלמות מוחלטת מהבורא יתברך שמשגיח ועושה עמנו מיליארדים של ניסים בכל שנייה, כדי להחיות אותנו וכו'.

זה הפירוש של "חושך" - לראות את המציאות, אבל עקום... ולכן בחז' החנוכה אנו מדליקים נרות על זכר השמן הטהור שנשאר בבית המקדש, ללא מגע של גוי, ללא דעות פסולות, ללא נטיות הלב אלא שמן זך שמאיר את הנשמה בצורה ברורה...

"אור של שלום"

כמו אהרון הכהן

שבת שלום ומבורך אחים אוהבים!

השבת אנחנו זוכים לשבת מיוחדת - שבת חנוכה, שבת של אור, של חיבור, ושל התחזקות.

בפרקי אבות (א', י"ב) הלל אומר:

"הוי מתלמידי של אהרון - אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה."

אהרון לא רק דיבר על שלום - הוא עשה שלום. הוא רדף אחריו. ראה בכל אדם נשמה, גם אם היא נראית שונה, גם אם הלבוש שונה או הדיבור

הרב יהונתן פרטוש רב בישיבת "יגל ליבי" וראש מדרשיית ענפים ב"ב

אחר - כולם בריותי של ה', וכולם שווים באור הפנימי.

וכמה זה חשוב דווקא בחנוכה - חג שבו אור קטן מצליח להאיר חושך גדול.

גם מילה טובה אחת, חייד אחד, פרגון קטן - יכולים להדליק לב שלם.

וכמו שהנרות דולקים בשורה אחת, בלי הבדל, כך גם אנחנו - כל יהודי הוא נר, וכל נר מוסיף אור.

בואו נתחזק באהבת שלום, באהבת הבריות, ובעיקר - באהבה של אמת, בלי אינטרסים.

ככה נוכל כולנו להיות תלמידים של אהרון - ולהאיר את העולם באור של חיבור ואחדות.

שבת חנוכה שמחה ומארת!

החוקה

פסק 38 תקציר:

אלי, טרולי ורובי נלכדים על ידי המפוססור. הם פוססים לאלף את הקופים בעזרת בוסנים וסולחים את רובי בסופרסט של דף להגל בשטח המפוססור כותבת את הכובוט כך סיקליט את חילדים וסולח אותו בחזרה. במוח של גדי נמצא סבב סניאה חסר פסכעות.

הרובוט בשטח!

הנה אמהו ברור הבא ידידי!

בלינג

הם יצירתיים. חילדים! אבל גם בלי שבבים אני מצליח להקנס לראש שלהם...

שנחנו צריכים להשיג לחצור הכה —
נחפר תעלה ונאס —
הקופים יתנבלו עלינו

הילדים המחכמים שלחו אותך שוב, וקצת אני יכול להתחבר לראש שלך ולשמע את ההקלטות.

שיחפרו, שיחפרו מערה. למה לא? החמצה הרעילה הזאת כבר מעשה בשבילי את העבודה... החמצה המסכנת תסוף על ראשי הבורחים ברגע שיכנסו במוט מתקן המטוסים!

למה לזברה אין חברות? כי היא שמה עליהן פס

מה לוקחת עוגה לחופשה? קרם הגנה!

שניצל ונקניקיה התווכחו מי יותר עשיר, עד שבא הבשר הטחון...

הילד/ה הזוכה

אביטל אברג'ל מנתיבות

כמה שנים נרדם חוני המעגל?

תשובה מפרשת נח היו לו בנות.

נראה אותך

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס anafeamalon@gmail.com

אנשים יקרים גל וליבי

שבת שלום ילדים יקרים וברוכים הבאים שוב לעוד מושג רעיון
לחידוש מאיתנו גל וליבי.

היום נלמד על...תנסו לנחש...טוב נעזור לכם):

יגל: חזרתי מבית הכנסת עם אבא וקיבלתי סוכריה וחטיף מהרב,
שמחתי ורציתי לאכול.

וליבי אמרה לי: יגל צריך לשמוע קידוש קודם ואחר-כך מותר לאכול.
התאפקתי וחיכיתי עד אחרי הקידוש, וביקשתי מהוריי רשות לאכול...

ילדים חביבים תזכרו תמיד
לא לאכול לפני הקידוש.
בהצלחה

ילדים יקרים, ה' מצפה שנהיה צנועים. כשאנחנו מצליחים - במבחן,
במשחק, או בכל דבר אחר - חשוב לזכור שה' נתן לנו את הכוחות האלה.
לא להתגאות, אלא להודות לה' ולהשתמש בכישורים שלנו כדי לעזור
לאחרים.

גם כשנעשים "חשובים" - צריך לזכור מאיפה באנו, להישאר אנשים
טובים, ולא לשכוח את המשפחה והחברים שלנו. שבת שלום ומבורך.

פרשת שבוע אורח

פרשת מקץ

בפרשת מקץ אנחנו רואים איך יוסף יוצא ממאסר והופך למשנה
למלך מצרים - האדם השני בחשיבותו בכל הממלכה! פרעה חלם
חלומות מוזרים שאף אחד לא הצליח לפתור, ואז יוסף פותר אותם
ומציל את כל מצרים מרעב.

אבל הנה הדבר המיוחד, כשיוסף מתחיל לפרש את החלום, הוא
לא אומר "אני חכם, אני אפתור לך את זה". במקום זאת הוא אומר
לפרעה: "בְּלִעְדִּי - אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת שְׁלוֹם פְּרֹעֶה" - זה לא אני,
אלוהים הוא זה שיתן את התשובה!

יוסף היה יכול להתגאות. הרי הוא זה שפותר את החלום! הוא זה
שעומד להציל את מצרים! אבל יוסף היה צנוע - הוא זכר שכל הכח
והחכמה שלו מגיעים מהקב"ה.

וזה לא נגמור כאן. כשיוסף נעשה שליט, הוא לא שכח את העבר
שלו. כשהאחים שלו הגיעו
למצרים, הוא בדק אותם -
האם הם השתנו? האם הם
עדיין קנאים ושונאים? רק
אחרי שראה שהם השתנו
לטובה, הוא התגלה
אליהם ומחל להם.

מצאו 10 הצאים

מהלך

הפסוק למסעך שבועה

הילד/ה הזוכה
טליה מימון
מירושלים

תשובה מפרשת נח:
"ומפל'ה'י מפל'ב'שר שנים מפל'
תביא אל'ה'ת'בה לה'חית את'ך וזכר
ונקבה י'הו'י"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

לדירה, ארז הרב את חפציו הדלים, ובעדינות כמו שבא - כך גם הלך. הוא עבר לדירה אחרת, הפעם ליד ישיבת "בית יוסף", ושם המשיך ללמוד, ללמד ולהאיר את העיר באור התורה המיוחד.

שנים לאחר המקרה, כאשר ביקשו להביא דוגמא מדויקת למידת יושר אמיתית, לרגישות כלפי הזולת ולדאגה העמוקה שלא יגרם חלילה הפסד לאיש - היו מספרים את הסיפור הזה. סיפור הממחיש בצורה ברורה ונפלאה את המסר החשוב כל-כך.

סיפורי צדקים

הצדיק שעזב את הבית

כאשר הגיע הצדיק החזון איש בפעם הראשונה לעיר בני ברק, הוא שכר לעצמו דירה קטנה ופשוטה ברחוב שקט, הדירה לא היתה גדולה, אבל היתה מלאה אור ושקט, והרב שמח לגור בה וללמוד בה כל היום.

יום אחד שמע הרב שמועות בעיר - יש מקומות שבהם שכר הדירה התייקר. הוא נבהל מעט, כי לא היו לו הרבה אמצעים, והוא תמיד הקפיד לשלם בדיוק את מה שצריך, בלי לבקש ולא לקבל הנחות.

למחרת הלך הרב אל בעל הבית ואמר לו בעדינות: "שמעתי ששכר הדירה עלה, ואני, לצערך, לא אוכל לשלם סכום גבוה יותר. לכן החלטתי לעזוב את הדירה בקרוב".

בעל הבית הביט בו בהפתעה גדולה. "אבל הרב", אמר, "מעולם לא ביקשתי להעלות את המחיר! אינני רוצה שהרב יעזוב. אני מבקש בכל לשון של בקשה שהרב ישאר בדירה כמו שהיא. לא אעלה אפילו פרוטה אחת".

הרב חייך חיוך קטן, והניד בראשו. "אני מודה לך מאוד", אמר, "אבל אינני חפץ להישאר במקום רק מפני שאתה לא מעלה את המחיר בגללי. אם המחיר צריך לעלות - הוא צריך לעלות לכולם. ואם אינני יכול לעמוד במחיר החדש, עליי ללכת. איני רוצה להיות סיבה לכך שתפסיד".

וכך, למרות הנוחות והאהבה שהיתה לו

שמאל
קורייב

נפלאות הבריאה

החילזון הקטן פלא של חכמת הבורא

שלום ילדים יקרים!

היום נצא למסע קטן אל עולמו של יצור קטן ושקט - החילזון. הוא נראה פשוט ואטי, אבל כל פרט בגופו מגלה פלא של חכמת הבורא.

הקונכיה

לחילזון יש בית על גבו - קונכיה. היא מגנה עליו מן השמש, מן הגשם ומן החיות. כשיש סכנה - הוא נכנס לתוכה ונסגר חזק. בפנים יש שכבה ששומרת עליו מלהתייבש, ולכן הוא מעדיף לצאת בלילה או אחרי הגשם.

החילזון מתהלך לאט ומשאיר אחריו פס לח - ריר שעוזר לו להחליק על משטחים חדים בלי להפצע.

בחורף הקר החילזון נכנס לתוך הקונכיה, סוגר את הפתח בשכבת ריר המתאימת והופכת לדלת קטנה, ואז הוא נח בתוך ביתו. ואם הקונכיה נסדקה - החילזון מתקן אותה לבדו! גופו מפרש חמר מרפא המדביק ומחזק את הסדק.

גוף מזערי

העיניים שלו נמצאות על מחושים ארוכים, וכשהוא מפחד - הוא מכניס אותן לפנים.

יש לו גם מחושים קצרים המשמשים אותו לריח ולמשוש. אף-על-פי שאין לו אוזניים, יש לו חוש ריח מעולה.

ובעצרתו הוא מוצא עלים, ירקות ופרות רקובים. הלשון שלו מאד מיוחדת - כמו מסור קטן.

ובה מאות שנים זעירות שמגרדות את האכל עד שהוא נמס.

סוגי חילזונות

יש חילזונות גנה, ויש חילזונות ימיים צבעוניים ויפהפיים. חלק מהם מפרשים צבע נדיר - ארגמן, שבו נצבעו בגדי מלכים ובגדי הכהנים בבית המקדש.

החילזון הולך לאט - אבל תמיד מתקדם קדימה. ובכל פעם שנפגשים בחילזון קטן בגן, נזכור כמה נפלא לראות איך ה' דאג לכל יצור - גם לקטן ביותר.

מדרשת פסגות

אמונה והלכה
 ימי ראשון ורביעי
 | 19:30 |
 רח' גלים 37 בפ"ת
 לגברים בלבד

מדרשת ענפים

השיעור המרכזי
 ימי שלישי
 | 21:30 |
 ביה"כ בראשית,
 רח' רחבעם זאבי 2 בפ"ת
 לגברים ונשים

הרב יגאל כהן

השיעורים הקבועים

השיעורים משודרים בשידור חי • בערוץ היוטיוב ענפים

מרכז תינוקות
 מטרות ומוצרים
 חיוניים לתינוקות

סמינר קירוב
 שבתות חיזוק
 לקרוב רחוקים

המסעדה
 סיוע בארוחות
 לנזקקים

24 שעות קו הלכה
 ושיעורים בטלפון

180 אברכים
 לימוד תורה בכולל

שידורים חיים
 לזיכוי הרבים בכל
 רשתות המדיה

"יגל ליב"
 ישיבה לבעלי
 תשובה

מחסן החסד
 חלוקת סלי מזון

מדרשיות לנוער
 מסגרות חיזוק

ביחד מאירים את העולם

רוצים להיות שותפים? חייגו <<<

03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

לזיווג הגון
 אסף בן אורה

לעילוי נשמת
 עזיזה בת שמחה נעמן

לעילוי נשמת
 עפיה בת יוסף ורבקה הלל

לעילוי נשמת
 אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
 לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
 ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה